

ת"פ 36381/03/13 - מדינת ישראל נגד עמי בביליאן - נדון, שמואל בביליאן

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 36381-03-13 מדינת ישראל נ' בביליאן ואח'
בפני כבוד השופטת הבכירה גלית ציגלר

המאשימה	בעניין: מדינת ישראל ע"י עו"ד ליאת שפיר נגד עמי בביליאן - נדון 2. שמואל בביליאן ע"י עו"ד ליפשיץ
הנאשמים	

הכרעת דין - נאשם 2

רקע

1. כתב האישום המתוקן מייחס לנאשם 2 שמואל בביליאן **(להלן: "שמואל" או "הנאשם")** עבירה של חבלה חמורה בצוותא, לפי סעיפים 333 ו-29 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**") ועבירת איומים, לפי סעיף 192 לחוק.
2. נאשם 1 עמי בביליאן, אחיו של הנאשם, הורשע על פי הודאתו, לאחר שמיעת חלק מראיות התביעה, בעבירה של חבלה חמורה בצוותא, לפי סעיפים 333 ו-29 לחוק, בשלוש עבירות של הפרת הוראה חוקית, לפי סעיף 287(א) לחוק ועבירה של איומים, לפי סעיף 192 לחוק, ודינו נגזר ביום 18.02.14.

כתב האישום

3. במועד הרלוונטי לכתב האישום, היו הנאשמים שכניו של ש' כ'(להלן: "**המתלונן**").
- על פי עובדות כתב האישום שתוקן בשנית, ביום 09.03.13 בשעת ערב, איים הנאשם 1 דרך חלון ביתו על המתלונן, שעמד ברחוב והשקיף על רכבו בזמן שבמקום אירעה שריפה, באומרו: "**למה הזמנת משטרה... חכה אני יראה לך... אתה לא תחיה**".
- בהמשך הגיע למקום הנאשם ובעט בחוזקה בחזהו של המתלונן ובפניו (להלן: "**אירוע התקיפה**"), כשהמתלונן

התחנן בפניו שיחדל ממעשיו: "אני בן אדם מבוגר אחרי שני צינטורים למה אתה עושה לי דבר כזה אני לא הזמנתי משטרה". בהמשך, הגיע הנאשם 1 למקום ויחד עם הנאשם היכו את המתלונן בעוצמה במכת אגרוף בעינו השמאלית ובמספר אגרופים נוספים, והמתלונן התמוטט ונפל ארצה. ב' כ', בת זוגו של המתלונן (להלן: "ב"), צעקה לעבר הנאשמים כי המתלונן עבר התקפי לב, ובתגובה איים עליה הנאשם: "תקחי אותו יא בת זונה או שאני הורג אותו ותסתלקו מפה" (להלן: "אירוע האיומים הראשון"). במעמד זה, התערב שי פרחי, פקח עירוני שנכח במקום (להלן: "הפקח" או "פרחי"), הוא הדף את הנאשם מהמתלונן וניסה למנוע מהנאשמים להמשיך בתקיפה.

כתוצאה מהמעשים התמוטט המתלונן ונפל ארצה, דם ניגר מפניו, והוא הובהל לבית החולים, שם נמצא כי הוא סובל משברים בארובת עין שמאל, שבר בעצם הזיגומה השמאלית, סטייה במחיצת האף, המטומות ואפיזמה תת עורית, והוא נזקק לאשפוז ולטיפול תרופתי.

שלושה ימים לאחר מכן, במהלך עימות שנערך במשטרה בין המתלונן לנאשם, איים האחרון על המתלונן באומרו: "כן יש לי משהו להוסיף אם הוא רוצה שאני אקבור אותו אני אעשה את זה" (להלן: "אירוע האיומים השני").

4. במענה לכתב האישום, ציין הנאשם כי הוא עבר ארבעה ניתוחי ראש, שבעקבותיהם הוא סובל מבעית חוסר זיכרון ואפילפסיה, ומוכר כנכה על ידי המוסד לביטוח לאומי, וכפר בסעיפי האישום הרלוונטיים מחוסר זיכרון. עם זאת, בחקירותיו במשטרה (ת/12 ו- ת/13) ובעדותו בבית המשפט אישר כי נכח במקום האירוע נוכחות תמימה, מבלי שנקט באלימות כלשהי - פיזית או מילולית - כלפי המתלונן וב', ובנסיבות אלה אין לייחס לו כל אשמה.

בנוגע לאירוע האיומים השני מסר הנאשם גרסה במשטרה (ת/14), ובעדותו בחקירה הראשית הכחיש את המיוחס לו, ואילו בחקירתו הנגדית טען, כי במהלך העימות חווה התקף אפילפטי, משום שנמנעה ממנו האפשרות ליטול את הכדורים אותם הוא צורך באופן קבוע, ולכן לא היה מודע לדבריו ולמעשיו.

ההליך שהתנהל והראיות שנשמעו

5. מסכת העדויות בתיק זה התארכה עד מאד, כאשר מטעם התביעה נשמעו עדויותיהם של המתלונן, ב', בתה - מ' כ' (להלן: "מ") והפקח. בנוסף, נשמעה עדותם של ד"ר גלית אבן בנדהן, הרופאה שחתומה על מכתב השחרור של המתלונן מבית החולים, חוקרי המשטרה דרור אברהם וגלי ליבוביץ, והעדה לינוי דויד - גיסתו של הנאשם 1 שאינה רלוונטית לנאשם שבפני.

התביעה הציגה גם את מסמכיו הרפואיים של המתלונן, שרטוט ותמונות ממקום האירוע, תמונות המשקפות את פציעתו של המתלונן, הודעות הנאשמים, דו"ח העימות שהתקיים בין הנאשם למתלונן והקלטתו, דיסק תמונות שצולם על ידי מ' ומזכרים של חוקרים שהיו מעורבים בחקירה (ת/1-ת/21).

מטעם ההגנה העיד הנאשם עצמו והוגשו מסמכים רפואיים הקשורים במתלונן, תמונות ממקום האירוע, מזכרים

שונים מתוך החקירה, וכן מסמכים בנוגע למצבו הבריאותי של הנאשם (נ/1-6).

אירוע התקיפה

6. על אירוע התקיפה ניתן ללמוד מהעדויות השונות ומהראיות שהוצגו, כאשר גרסתו הראשונה של המתלונן נמסרה במסגרת עימות שנערך בין המתלונן לנאשם, שלושה ימים לאחר האירוע. בעימות ציין המתלונן כי הנאשם גר מאחוריו וכי לשניים הכרות קודמת על רקע "סיפור קטן" שהיה ביניהם מספר חודשים טרם האירוע. המתלונן מסר כי ירד לרחוב לאחר שקיבל דיווח על שריפה שפרצה באיזור ביתו, במטרה להזיז את רכבו שעמד בסמוך: **"ואז פתאום הגיח החשוד בריצה מבין הבנינים ורץ ישר לכיווני כאילו כבר קיבל מידע על מי לתקוף"**. לדברי המתלונן, הנאשם קפץ על מכסה המנוע של רכבו, בעט לעברו ו"פגע כמה בעיטות", כשבמקביל הוא קיבל מכת אגרוף מהנאשם 1 ולאחר מכן התמוטט ונפל. המתלונן טען כי הוא בטוח בזוהתו של הנאשם כמי שתקף אותו בבעיטות: **"הוא התחיל את התקיפה עלי לא מישהו אחר ואחרי חמש, עשר שניות אח שלו הגיע. אני אמרתי לו שאני אחרי שני התקפי לב. הוא כן מכיר אותי טוב"** (ת/16).

7. בעדותו בבית המשפט תיאר המתלונן את האירוע וחזר בהרחבה על הפרטים שמסר בעימות.

המתלונן העיד כי ביום 09.03.13, בשעה 19:15 לערך, שמע כי פרצה שריפה ליד ביתו, הוא הגיע למקום השריפה על מנת להזיז את רכבו, והבחין בהתגודדות של אנשים. בהמשך, שמע המתלונן צעקה המכוונת לעברו: **"יא קרחת"** והבין כי מדובר בנאשם 1, אשר המשיך לצעוק לעברו בנימה מאיימת: **"אתה אתה יא קרחת הזמנת משטרה? חכה אני אראה לך"**. ודקות ספורות לאחר מכן הוא הבחין בנאשם רץ לכיוונו. הנאשם קפץ על מכסה המנוע של רכבו ובעט בו באיזור החזה, המתלונן נסוג מעט והפנה את פניו כשלפתע ספג מכת אגרוף בעינו מידי של הנאשם 1, והתמוטט על הארץ, כשהוא ממשיך לספוג בעיטות בגופו, ושומע את ב' צועקת לעזרה, מבלי שיכול היה להגיב. המתלונן העיד כי הוא הובהל באמבולנס לבית החולים לניאדו בנתניה, ובהמשך הועבר למחלקת עיניים בבית החולים מאיר בכפר סבא, לטיפול בעינו הפצועה:

"עמי אמר לי אתה הזמנת משטרה, חכה אני אראה לך. אולי הוא אמר דברים נוספים שאני לא יכול לזכור ולשחזר. לא לקח הרבה זמן עמדתי ליד האוטו, אנשים מדברים פתאום אני ראיתי את שמוליק שהוא רץ מבין הבנינים.... לכוון הבית שלו, עבר את הקיר הקטן בקפיצה, שמתי לב כאילו הוא רץ מכוון אלי ולא לאף אחד אחר, אני פחדתי... רציתי לשמור מרחק בטחון ולא רציתי להיות בשום קשר או מגע. אבל הוא שדרג את הקיר הקטן של הבנין, קפץ, דילג עם הרגל עד למכסה מנוע של האוטו שלי, קפץ לכוון שלי כמו שרואים רק בסרטים, הוא קפץ לעברי... הוא נתן לי בעיטות באזור החזה. אמרתי לו אני אחרי 2 צינטורים, אחרי התקף לב... לא עברו שניות... ובשניה אחת הסתובבתי שמאלה, קלטתי אגרוף שי אפשר לתאר אותו, כמו שרואים בסרטים, בום שמצלצל, אני מרגיש את הצלצולים האלה של אותו אגרוף מידי יום...

ראיתי את הפנים של עמי ואת האגרוף ממש מול העין שעמי נתן לי את האגרוף. ... ואני פשוט התמוטטתי על הארץ, לא יודע כמה זמן, כמה שניות, חצי דקה, 10 שניות, המשכתי להרגיש שבועטים

בי, המשכתי לשמוע את בת הזוג שלי ב' צועקת, בבקשה תעזרו לו, תצילו אותו, תעזרו לו, לא יכולתי להגיב. שכבתי כמה דקות... הגוף לא רצה להמשיך לחיות. לא יכולתי להגיב. הייתי חסר אונים, לא יכלו להרים אותי..." (עמוד 51; ראה גם בעמודים 59, 60, 73).

המתלונן חזר על תיאור הדברים גם בחקירתו הנגדית, וכשנדרש לפרט כמה בעיטות קיבל מהנאשם, השיב כי הוא זוכר מספר בעיטות שפגעו בו:

"ש. אני אומר לך שלפי עדויות של עדי ראיה שהיו במקום, כולם מוסרים שהיתה בעיטה אחת בלבד לכוונך.

ת. היות והסיפור הזה נעשה לפני 9 חודשים בערך, אני זוכר את הקפיצה שלו מהאוטו אלי, אני ראיתי את שני הרגלים שלו לכוון שלי עם בעיטה, שתי הרגליים היו שתי בעיטות".

...

"ש. איך אתה מסביר שבת זוגתך ובתה מתארות סיטואציה שונה לגמרי מהסיטואציה שאתה מוסר.

ת. מה שאני אומר ואמרתי מס' פעמים זה בדיוק הגרסה הנכונה ביותר, כי זה קרה לי, אני זה שנפגעתי ללא כל סיבה" (עמודים 60-61)

8. ב' שנכחה אף היא במקום ביום האירוע, סיפרה כי הבחינה בעשן שחור דרך החלון, ובתה מ' צלצלה ודיווחה לה כי פרצה שריפה ליד ביתם. לדבריה, ירד המתלונן לרחוב על מנת להזיז את רכבו ממקום השריפה, והיא בעקבותיו. ב' תיארה את שראתה לאחר מכן:

"... וראיתי מרחוק שש' הזיז את האוטו כמה מטרים אחורנית ונשען על המכסה מנוע ... ובשניות שמוליק קפץ ממעקה הגדר, לא יודעת איך הוא הגיע לשם, קפץ על האוטו, ותוך כדי אני התקרבת למקום יותר כי הייתי רחוקה 10-15 מ', בשניות הוא קפץ על האוטו ונתן בעיטות ובמקביל עמי בא מהצד ושמוליק נתן לו בעיטה, שתיים- שלוש משהו כזה, ועמי איזה 2-3 אגרופים בפרצוף..." (עמוד 81).

ב' העידה כי עמדה במרחק קטן מאוד מהמתלונן וראתה את הבעיטות שספג: "הוא (הכוונה לנאשם - ג.צ.) עמד על מכסה המנוע, עמד על רגל אחת, הרים את הרגל השניה ונתן איתה בעיטה לכוון הפנים שלו", ולמרות שהיא התחננה בפניו: "בבקשה בן אדם אחרי התקף לב, תניחו לו", הוא לא שעה לתחנוניה ואף נקט בדברי איום בוטים כלפיה: "אם לא תיקחי אותו אני הורג אותו" (עמוד 81, ראה גם בעמודים 82, 87)

9. ט' מ' כ', בתה של ב', העידה אף היא על השריפה שפרצה, ועל כך שהתקשרה לאימה על מנת לעדכן אותה במתרחש. לדבריה, המתלונן הגיע למקום על מנת להזיז את רכבו, בשעה שהיא וב' עמדו וצפו מהצד. לפתע שמעה קול צעקות והיתה עדה למעשי האלימות שהתרחשו מיד לאחר מכן: "... ראיתי את עמי מתקרב אליו, רצתי לשם, נכנסתי בין עמי לש' שהפנים שלי מופנים כלפי ש',

ראיתי במקביל את שמוליק עולה על רכב, בועט בעיטה, לא יודעת אם הוא פגע בש' או לא, זה מה שראיתי, ואת עמי במקביל עוקף אותי מימין ונותן אגרוף לש'. באותו שלב צעקתי שיעזבו אותו שש' חולה לב, היו הרבה רעשים ברקע, שמעתי את עמי אומר לש' אני יהרוג אותך ותיקחו אותו ממני, תרחיקו אותו... משהו כזה... אח"כ במקביל ראיתי את ש' מתמוטט על הרצפה...".

לדבריה, הנאשמים לא ניסו להושיט עזרה למתלונן לאחר שנפגע והתמוטט, ובהמשך נעלמו מהמקום.

לדברי מ' בעדותה, הנאשם עלה על גג רכב שהיה באיזור (שאינו רכבו של המתלונן), ובעט במתלונן בעיטה אחת בלבד, שהיתה מכוונת לעבר ראשו, כשהיא לא הייתה בטוחה האם הבעיטה אכן פגעה בו(עמודים 108, 115).

10. אדם נוסף שנכח בזירת האירוע היה פקח העירייה שי פרחי, שהוזעק למקום השריפה, ובהוראת המשטרה נשאר שם על מנת לוודא שאיש לא יתקרב לאש הבוררת. לדבריו, הוא ראה את עמי קופץ על מכסה מנוע של מכונית, שמע צעקות ובהמשך הבחין גם בנאשם כשהוא מנסה להכות את המתלונן, אך לא יכול היה להעיד אם הניסיון אכן צלח:

"... אח"כ מישהו צעק, אני הזמנתי משטרה או משהו כזה, אז עמי רץ למטה, קפץ על מכסה מנוע עם הרגל אני חושב, ואז שמעתי צעקות, רצתי לכיוון ניסיתי להרחיק אותו ששמוליק גם הגיע אח"כ, לא יודע כמה זמן עבר, אני לא בטוח אבל יכול שגם שמוליק נתן בוקס או בעיטה. אז הנפגע נפל...".

הפקח העיד כי הוא ניסה למנוע מהנאשמים להכות את המתלונן, ובהמשך ראה את המתלונן כשהוא שכוב על הקרקע ודם ניגר מגבת עינו (עמוד 197).

11. גירסתו של הנאשם לאירועים שונה בתכלית, והוא הכחיש כל קשר למעורבותו באירוע האלימות. בחקירותיו במשטרה מסר הנאשם כי הוא נכח במקום השריפה, ואילו אחיו עמי שהה אותה עת בביתו. הנאשם הכחיש כי הוא תקף את המתלונן ובתשובה לשאלות החוקרים השיב: "אין עלי סימן אחד של אלימות", וכי אינו "בן אדם שמרביץ", והוסיף והכחיש כי איים על מי מהנוכחים. כשנשאל הנאשם אם הבחין במישהו שמכה את המתלונן, השיב "אין לי מה להגיד" (ת/12 ו- ת/13).

12. כזכור, במענה לכתב האישום טען הנאשם כי מפאת מצבו הבריאותי אינו זוכר את שאירע (עמוד 15), ובעדותו פירט את מצבו הרפואי, את בעיות הזיכרון ובעיות הראייה מהן הוא סובל, וציין כי למרות בעיות אלו הוא מסוגל לספר על מה שקרה. לדבריו, ביום האירוע הוא שהה בביתו עם אשתו וילדיו, ובעקבות שיחת טלפון מאחיו דויד, שדיווח לו כי פרצה שריפה בשכונה ו"יש בלגן", הוא ירד לרחוב והבחין בפח שהתלקח ובהתגודדות של אנשים רבים. האיזור היה חשוך, והוא אינו זוכר ליד מי עמד ועם מי דיבר באותם רגעים, ולאחר זמן פנה והלך לבית אימו, ואחר כך חזר לביתו בלא שהיה מעורב בשום אירוע אלימות (עמוד 220).

הנאשם הרחיק עצמו מהאירוע האלים ומהפגיעות שנגרמו למתלונן.

השאלות שבמחלוקת

13. דומה שאין מחלוקת כי באותו יום התרחש אירוע אלים כלפי המתלון, בו היו מעורבים הנאשם 1 ואדם נוסף. כך, על פי עדויות כל העדים שנכחו במקום, וכך גם על פי הודאתו של עמי בכתב האישום המתוקן - לפיה הוא תקף את המתלון יחד עם אחר, והרשעתו בעקבות כך בעבירה של חבלה חמורה בצוותא.

אין גם מחלוקת לגבי נוכחותו של הנאשם במקום האירוע, אלא שלטענת ההגנה מדובר בנוכחות תמימה והעדר מעורבות מכל סוג שהוא בתקיפה או באיומים. יש איפוא להידרש לשאלה העיקרית - האם הנאשם הינו "האדם הנוסף" אשר תקף את המתלון יחד עם הנאשם 1, ואם התשובה לכך תמצא חיובית יש לבחון מה היה חלקו במעשים - האם התקיפה אכן בוצעה ב"צוותא", ומהי החבלה שנגרמה למתלון כתוצאה מכך.

14. הסנגור בסיכומיו ערך השוואה של כל עדויות הנוכחים במקום, ובמיוחד אלו של המתלון, בת זוגו ובתה, ועמד על סתירות רבות שלטענתו הינן מהותיות ומשמעותיות, ואינן מאפשרות להסתמך על גירסת העדים, שהינם בעלי עניין ואינטרס לסייע למתלון.

לטענת הסנגור, המתלון "שתל" את גירסת התקיפה ואת מעורבותו של הנאשם בפיהן של בת זוגו ובתה, והן ברצותן לסייע לו תמכו בעדותו, וזהו מקור הסתירות הרבות שנמצאו אצלן, כך שאין לייחס לעדויותיהן כל ערך או משקל. לטענת ההגנה, העדות הרלוונטית האובייקטיבית הינה רק עדותו של פרחי הפקח, אשר לא זיהה את הנאשם כמי שהיה מעורב בקטטה, וכשמוסיפים לכך את מחדלי החקירה הרבים ואת התנהלות הרשלנית והמגמתית של המשטרה, הרי שהמסקנה היא שהנאשם לא היה מעורב באירוע ויש לזכותו מאשמה.

דין והכרעה

15. יאמר כבר עתה, כי חקירת המתלון היתה ארוכה ומתישה, וכי שני הסניגורים (גם עו"ד פרץ סניגורו של נאשם 1) לא הקלו עליו במאומה, ולא פסחו על שום שאלה אפשרית לגבי הנסיבות (לעיתים בצורה עוקצנית ותוקפנית). החקירה כולה, ובמיוחד החקירה הנגדית היתה קשה למתלון, וניכר בו כי הוא כועס ומתוסכל מכך שאין מקבלים את דבריו ומנסים להטיל בו דופי, ובחלק לא מבוטל מהזמן הוא התנצח עם הסניגורים וענה לשאלותיהם בצורה מתריסה, ושילוב הדברים הביא להתארכות מיותרת של החקירה, ולצורך בהתערבות בית המשפט פעם אחר פעם באופן החקירה ובדרך מתן התשובות.

הסניגורים לא הקלו גם על ב' ועל מ', הם הטיחו בהן פרטים ועובדות מתוך העדויות, במטרה לבחון דקויות שונות ופרטי פרטים, והציגו בפניהן סתירות שנמצאו בהשוואת העדויות, וניכר כי אף הן חוו את החקירות כמבלבלות ומתישות, והדבר התווסף לחשש שהיה להן לפני מתן העדות במשטרה ובבית המשפט, ולחוסר הנוחות הבולט שחשו בעת שהפנו אצבע מאשימה כלפי הנאשם, כמי שתקף את המתלון. עם זאת, ולמרות קשיי החקירה, גם המתלון וגם העדות היו חד משמעיות באמירה כי מי שלקח חלק בתקיפה היה הנאשם.

16. המתלון, כבן 60 שנה, העיד בפירוט על נסיבות האירוע, שהחל בהתלקחות של פח בשכונה בה הוא

מתגורר. הוא תיאר תחילה את איומי הנאשם 1 שנאמרו מחלון ביתו, ואת האלימות שננקטה כלפיו בהמשך. התרשמתי כי המתלונן נבהל וחשש כשהבחין בנאשם רץ לכיוונו: **"שמתי לב כאילו הוא רץ מכוון אלי ולא לאף אחד אחר אני פחדתי"**, ותיאר את הבעיטות שספג כאלימות **"כמו שרואים רק בסרטים"** ואת האגרופ של עמי כ**"בום שמצלצל"**, וניכר כי חש מצוקה וחוסר אונים מוחלט אל מול השניים שתקפו אותו בלי כל סיבה. בחקירתו נדרש המתלונן לשחזר את הפרטים, את מספר הבעיטות והאגרופים שספג, את הכיוון המדויק ממנו הגיעו התוקפים, את מקומן של ב' ומ' ופרטים רבים נוספים והוא חזר על אותו תיאור שוב ושוב איך איומים ע"י עמי מחלון ביתו, ואיך מיד ובסמוך הותקף ע"י הנאשם ועמי (עמודים 59-60).

המתלונן תיאר את אירוע התקיפה גם בפני הנאשם עצמו, בעת העימות שנערך ביניהם, והוא נשמע נסער מאד כשהטיח בפני הנאשם פעם אחר פעם בצורה חד משמעית כי הוא זה שבעט בו מספר בעיטות ופגע בו, וניכר היה שקשה לעצור את שטף דבריו ואת רצונו לבטא את כעסו על הפגיעה על לא עוול בכפו.

התרשמתי כי המתלונן מסר את גירסתו באופן אמין ואותנטי, הוא הציג תמונה מוחשית של האירוע, ניסה לדייק ולתאר את ההתרחשות לפרטיה באופן שוטף וסדור עד כמה שיכול, וניכר היה שהוא חווה אירוע טראומטי שנחרט היטב בזיכרונו.

17. בחינת עדותן של ב' ומ' מעלה כי הן מחזקות בצורה משמעותית את גרסתו של המתלונן. מדובר במי שהיו עדות לאירוע האלים וראו את המתרחש באופן בלתי אמצעי, וניכר כי גם הן עברו חוויה לא קלה, עת נקלעו לסיטואציה בלתי צפויה של אלימות קשה שהופנתה כלפי אדם קרוב. שתיהן מסרו בביטחון וללא היסוס כי הנאשם הוא זה שנקט באלימות כלפי המתלונן, יחד עם הנאשם 1, ומדובר במי שמכירות את הנאשמים היכרות מוקדמת ומזהות אותם בצורה ודאית ולא על דרך של אקראי או הצבעה סתמית.

מדבריהן של ב' ושל מ' עלה חוסר רצון ואפילו חשש להעיד כנגד הנאשמים, אולם שתיהן התגברו על הרתיעה ממסירת העדות, ושתיהן עמדו בחקירה קשה ומתישה ותיארו את שהתרחש (ב' בעמודים 85, 91-92, 104, ומ' בעמודים 114 ו-126, וראה גם בעדותם של דרור אברהם וגלי ליבוביץ).

גירסתה של ב' הייתה שהנאשם עלה על הרכב ותקף את בן זוגה, במספר בעיטות: **"עמד על מכסה המנוע, עמד על רגל אחת, הרים את הרגל השניה ונתן איתה בעיטה לכוון הפנים שלו, נתן לו בעיטה, שתיים - שלוש משהו כזה"** (עמודים 85-86).

ב' נחקרה על ודאות הזיהוי ועמדה על דעתה כי מי שהיה מעורב בתקיפה ובאיום כלפיה היה הנאשם:

"זה היה שמוליק אני בטוחה שזה הוא", וכן: **"אני זוכרת בוודאות כי שמוליק תפס אותי, דיברתי איתו פנים מול פנים...."** (עמודים 87-88).

עדותה של ב' הותירה רושם אמין, וניכר שהיא ניסתה לדייק בפרטים עד כמה שניתן, גם במקום בו עומתה עם אמירות שונות של העדים האחרים שלא תאמו בדיוק לעדותה, ולא נרתעה גם כשהחקירה היתה קשה ומכבידה.

עדוּתָהּ של ב' משתלבת עם עדוּתָהּ של מ', אשר גם לה היכרות מוקדמת עם הנאשם, והיא הצביעה עליו בביטחון כמי שנקט באלימות כלפי המתלונן:

"את הנאשמים אני מכירה בפנים, גדלנו בכפר יחד שהיה מקום קטן..."

וכן:

"ש. אומר שמוליק שהוא בכלל לא היה באירוע, הוא מאשר שנכח בשטח השריפה איפה שהיתה התקהלות, לגבי האירוע אומר שלא בעט, לא תקף.

ת. אני ראיתי אותו חד משמעית" (עמודים 107 ו-110).

ובאשר לאירוע עצמו, מ' תיארה את התקיפה בצורה מעט שונה, לדבריה, היא ניסתה להפריד בין עמי לבין המתלונן, ראתה את הנאשם עולה על רכב (שאינו רכבו של המתלונן) ובוטט בעיטה אחת לכיוון המתלונן, אך לא ידעה האם הבעיטה אכן פגעה בו, ובהחלט התרשמתי שאף היא מנסה לדייק עד מאד בפרטי הפרטים, לתאר את שראתה בלי להוסיף ולהעצים את האירוע, ויתכן שהשוני בתיאור נובע ממקום עמידתה, ומהעובדה שניסתה להפריד בין עמי למתלונן (ולענין ההפרדה ראה גם עדות הפקח בעמוד 204).

ועוד אוסיף, כי אינני מאמינה שתיאור האירוע "נשתל" אצל העדות ע"י המתלונן, ואפילו רצו לסייע לו ולתמוך בגירסתו, לא ניתן היה לקבל מהן תיאור חי ודינאמי כפי שתיארו, אלמלא חוו זאת בעצמן, כאירוע טראומטי ומשמעותי.

18. אין ספק ולא קיימת מחלוקת על כך שבאירוע נכח גם פרחי הפקח, שראה את הדברים מתרחשים לנגד עיניו. כבר בתחילת עדותו הצהיר הפקח כי ניסה להתחמק ממתן העדות בכל דרך, כי המעמד קשה לו וכי הוא אף התפטר מעבודתו כדי **"לא לפגוע באף אחד"**. פרחי הסביר, כי לאחר האירוע וכשעדיין היה במקום מכח תפקידו, פנה אליו עמי בדברים אשר גרמו לו לחוש מאוים: **"כשעמדתי ליד הפח עמי שאל אותי אם יהיה בסדר, עשיתי לו תנועה עם האגודל כלפי מעלה, שיהיה בסדר.. הבנתי את זה כמו איום, שאני מקווה שלא תדבר"** (עמודים 197-198), ויש להניח כי זו הסיבה שהוא חשש לשתף פעולה בחקירת המשטרה, הכחיש כי ידועים לו פרטים על מה שקרה, עד שהיה צורך לחקור באזהרה משום שנחשד במתן הודעה כוזבת (עמודים 195-196, 205 ודברי דרור אברהם בעמוד 136).

19. בשלב החקירה הראשית נקב הפקח בשמו של הנאשם, ואף העיד בביטחון כי הוא זה שתקף את המתלונן יחד עם הנאשם 1. בהמשך, בשלב החקירה הנגדית - ולאחר שהתברר כי בחקירתו במשטרה הראה לו החוקר תמונת פספורט של הנאשם, ואף נקב בשמו של האחרון כמי שהיה מעורב באירוע - סייג הפקח את עדותו וציין כי המתלונן הותקף על ידי שניים - הנאשם 1 אותו הוא מכיר בוודאות, ואדם נוסף אשר עונה לתיאור "קרח וקצת מלא" (כפי שתיאר הנאשם את עצמו), והבהיר כי אין לו היכרות מוקדמת עם הנאשם. לדבריו, בשעת האירוע שרר במקום חושך והאש התלקחה לגובה רב, באופן שהקשה על הראיה, ועל כן לא יכול היה לאשר כי התוקף האחר היה הנאשם (עמודים 201-203 ו-).

(206).

הסניגור טען כי מדובר בפעולה מגמתית ומכוונת של חוקר המשטרה דרור אברהם שנועדה להפליל את הנאשם, והוא אף הביא בסיכומיו את מלוא תיעוד חקירת הפקח וטען כי דברים שאמר לא נרשמו, ומה שנרשם הוצג בדרך שתתאים לחקירה ולזהות הנאשם כמעורב בתקיפה.

עוד הוסיף הסניגור, כי החוקר נכשל בשעה שלא ערך לעד מסדר זיהוי כפי המתבקש, והפנה אותו לתמונה הספציפית.

החוקר דרור העיד על פעולות החקירה שביצע, וכשהוטח בו כי חקירתו היתה מגמתית, השיב כי הוא פועל בתום לב ומנסה להשיג את הראיות הנדרשות מבלי לקבוע עמדה. לדבריו, ניתן לראות את התנהלותו בחקירות המוקלטות שביצע, במיוחד בכל הקשור לעדותו של פרחי: **"יש חובה לתעד, בנוסף במקרה הנ"ל שהנחקר הביע חשש מפגיעה מהחשודים בתיק, העדפתי שיהיה תיעוד בחקירתו כדי למנוע אפשרות שהוא יחזור בו"** (עמוד 140, ראה גם בעמוד 170).

ובאשר לזיהוי הנאשם והצגת התמונה לפרחי טען החוקר, כי הוא הבין מפרחי שהוא מכיר את הנאשם ואת אחיו וזו היתה נקודת המוצא בחקירתו, ועל כן לא ראה צורך במסדר זיהוי, או פגם בהצגת התמונה לעד, ושב וטען כי הדברים משתקפים היטב בהקלטה (עמודים 141-142).

אלא שהקלטת חקירת הפקח כמו גם ההודעות שנגבו ממנו לא הוגשו כראיה, כך שלא ניתן היה להתרשם מהעדות בצורה בלתי אמצעית, ואולם גם אם כטענת החוקר נראה היה שפרחי מכיר את הנאשם, היה מקום לערוך את הזיהוי בצורה מושכלת יותר שלא תותיר מקום לספקות ותהיות באשר לדרך ניהול החקירה על ידו, ובסופו של דבר ועפ"י הנתונים שבידי, יש קושי לקבוע האם אכן זיהה הפקח את הנאשם בכוחות עצמו.

20. ובאשר לאירוע עצמו - מעדותו של הפקח עולה סיטואציה שונה מזו שתוארה על ידי העדים האחרים, בשעה שהוא זיהה דווקא את עמי כמי **"שקפץ על מכסה המנוע עם הרגל"**, ואילו האדם האחר היה זה שתקף **"נתן בוקס או בעיטה"**. הפקח ציין בעדותו כי היו אנשים רבים באזור, וכי באותו זמן הוא היה **"מאוד מבולבל"**, וייתכן שההבדל בעדות נובע ממצב הבלבול או מאי רצונו לשתף פעולה. עם זאת, גרסתו של הפקח משתלבת היטב עם גרסת המתלונן ושתי העדות האחרות;

כך, הפקח מתאר שני אנשים שתקפו יחד שאת אחד מהם הוא מכיר וזיהה כעמי;

כך, הפקח מתאר את הגעת התוקפים ממקומות שונים;

כך, הפקח מתאר את אותה קפיצה על הרכב ובעיטה, שזהו פרט ייחודי מאוד ומופיע בכל העדויות ללא יוצא מן הכלל;

כך, הפקח מתאר בעיטה או שתיים ומכה באמצעות הידיים;

כך, הפקח מתאר אגרוף שקיבל המתלונן מאחד התוקפים, ומתאר גם את התמוטטות של המתלונן והצורך באמבולנס ובפינוי לבית חולים.

21. גירסתו של הנאשם לעומת זאת לא היתה הגיונית, ולא היה בה הסבר לכך שהמתלון והעדים זיהו אותו כמי שמעורב בתקיפה.

בחקירתו הראשית הסתפק הנאשם באמירה כי לא נקט באלימות כלפי המתלון, ולא התייחס כלל לראיות שנשמעו, ואף לא לאישומים לגבי שני האישומים המיוחסים לו.

בחקירתו הנגדית הרבה הנאשם לומר כי אינו זוכר ואינו יודע דבר על מה שקרה, הוא לא ראה שום אירוע אלימות מתרחש, ואף לא ראה את אחיו במקום (עמוד 224), ונראה כי הוא מבקש להרחיק עצמו עד כמה שניתן מהמתלון ומהאירוע, הגם שלא היה לו הסבר לכך שהצביעו דווקא עליו.

ב"כ המאשימה ניסתה לקבל מהנאשם תשובה חד משמעית למעורבותו בתקיפה, ולא כזו של "לא זוכר", אולם הנאשם התחמק ממענה שוב ושוב, ותחת זאת התעמת עם העדויות שנשמעו ועם הסתירות שעלו מהן, ונוצר הרושם כי הוא מעדיף שלא להשיב באופן ישיר.

ואדגיש, חוסר הישירות בתשובותיו החל עוד בשלב חקירתו במשטרה, כשבתגובה להאשמות על כך שנטל חלק בתקיפה השיב הנאשם כי הוא נמנע מאלימות, וכשהוא שב ונשאל מדוע בעט במתלון, הוא בחר שלא להכחיש בצורה דווקנית את מעורבותו, כפי שהיה מתבקש ממי שאין לו כל חלק בענין, אלא ענה בצורה מתחמקת באמירות כגון "יש לכם כמה חשודים", "אין לי מה להגיד" ו"לא ראיתי מכות", וכשמעמיתם אותו עם קפיצתו על הרכב ובעיטות במתלון, הוא רק אומר "לא זוכר אירוע כזה", והדבר בהחלט תמוה בעיני כפי שתמוהה העובדה שסירב לחתום על אימרתיו במשטרה (ת/12 ו-ת/13).

22. גם בעימות שנערך בין הנאשם למתלון, ולאחר שהמתלון חזר על כל פרטי האירוע והטיח בנאשם את שעשה לו, שוב התחמק הנאשם מתשובה ממשית וחד משמעית, ובחר לומר כי דברי המתלון אינם הגיוניים וכי במקום היו אנשים רבים, וקשה לראות באמירות כאלו משום תגובה סבירה, במיוחד לאור שטף דברי המתלון והדרך בה הטיח את הדברים.

יש לזכור, כי העימות הופסק ע"י החוקר לאחר שהנאשם איים על המתלון, ולאחר שהוא החל להכות את עצמו ולצעוק, והמתלון הוצא מהחדר.

בשלב זה חזר הנאשם להתנהגותו הרגילה, וציין בפני החוקר כי הוא מכיר היטב את המתלון ואין לו כל אינטרס להיות מעורב, וברור כי אם הנאשם מודה שקיימת בינו למתלון היכרות של ממש - בין אם על רקע שכנות ובין אם על רקע אירוע קודם בו היתה מעורבת גם ב' - הרי שהצבעת המתלון עליו היא בעלת משמעות ומשקל, במיוחד כאשר הנאשם טען שאין לו כל סכסוך עם המתלון, ואף לא נתן כל הסבר מדוע יעליל המתלון דווקא עליו את סיפור התקיפה, ומדוע יערב גם את ב' ומ' ויצרף אותן לסיפור העלילה:

"הוא (הכוונה למתלון - ג.צ) הדריך אותם ואמר להם בבית חולים לומר שזה אנחנו. לא יודע בדיוק מה אמר להם."

ש. ולמה שיגיד שזה אתם?

ת. תשאל אותי.

....

ש. ולמה שהוא מלכתחילה יעליל עליך סיפור כזה?

ת. לא יודע מה האינטרס שלו להגיד עליי דברים כאלה... אני מפריע לו בשכונה..." (עמוד 230).

יצוין כי המתלונן, ב' והנאשם העידו על הכרות קודמת בנסיבות בלתי נעימות, בהן חשד הנאשם כי ב' הייתה את בנו. היא הכחישה את הדברים וכל אחד תיאר את האירוע הקודם מנקודת מבטו, אולם איש לא טען כי אירוע זה הותיר משקעים ותחושות קשות, אשר יכולות היו להביא לעדויות המפלילות (ראה עדות ב' בעמוד 85, עדות הנאשם בעמוד 227-230, וניתן לשמוע את הנאשם מדבר על ההכרות לאחר סיום העימות עם המתלונן - ת/17).

23. התובעת הקשתה על הנאשם והציגה בפניו את העובדה כי הצבעת המתלונן והעדים האחרים על אחיו היתה נכונה וכי עמי הודה בתקיפה, ומכאן שהמתלונן אינו ממציא ואינו מעליל, ולנאשם לא היה כל הסבר לדבר, למעט "יכול להיות שש' התבלבל", ודומה כי זהו הסבר דחוק שלא ניתן לקבלו.

זאת ועוד, הנאשם טען כי היה במקום השריפה יחד עם אנשים רבים מהשכונה, אולם הוא לא נקב ולו בשם אדם אחד שהיה עימו שם ויכול לתמוך בגירסתו בדבר נוכחות תמימה, ואף את אחיו עמי שהודה בתקיפת המתלונן לא זימן להעיד.

הסבריו של הנאשם כי הוא חושש מאלימות ונמנע ממנה, כמו גם ה"חיזוק" שמצא כי לא נמצאו על גופו סימנים למעורבות באירוע, היו בלתי מתקבלים על הדעת, אין הם ראייה בפני עצמם ובודאי אין בהם משום תמיכה לגירסתו, שכן לא מצאתי כל עדות או ראייה שהמתלונן התגונן בדרך כלשהי ופגע בנאשם, ואין כל סיבה כי כתוצאה מהבעיטות שבעט ימצאו דווקא עליו סימני אלימות.

24. לאחר שבחנתי את העדויות והראיות, אני מעדיפה את גרסאותיהם של המתלונן, ב' ומ' - הנתמכות גם בעדות הפקח - על פני זו של הנאשם, והגם שבעדויותיהם כאמור, התעוררו סתירות בנוגע לפרטי האירוע, כגון מספר הבעיטות והאגרופים, האם הוכה המתלונן בעודו שוכב על הארץ, האם הבעיטות פגעו בגופו, היכן עמדה מ', על איזה רכב עלה התוקף וכיוצ"ב שאלות, הרי שבמכלול הדברים אין מדובר בסתירות מהותיות היורדות לשורשם של פרטים, כשמהעדויות עולה כי האירוע היה קצר מאוד, וארך מספר שניות בלבד:

כך, המתלונן מסר כי האירוע התרחש "כהרף עין של שניות", ומ' מסרה בעדותה: "אני אומרת לך מה ראיתי, זה עניין של שניות", כמו גם הפקח שהעיד כי האירוע "זה עניין של 3 או 4 שניות" (עמודים 82,

117, 197).

עוד עולה, כי כל אחד מהעדים עמד במיקום אחר וראה את האירוע מזווית שונה, ומדובר באירוע דינאמי שהתרחש במהירות הבזק, ולא ניתן לצפות כי הגירסאות תהיינה תואמות לחלוטין. עם זאת, מהעדויות עולה תמונה ברורה לפיה הנאשם הגיח בפתאומיות ורץ לעבר המתלונן, קפץ על רכב ובעודו עומד עליו - הניף את רגלו ובעט בו, וזאת בהמשך ישיר לאיומי הנאשם 1 על המתלונן מחלון ביתו.

מכאן, אני קובעת שהנאשם בעט בחזהו של המתלונן ונטל חלק בתקיפתו.

הפגיעה שנגרמה למתלונן כתוצאה מהתקיפה

25. התביעה הגישה מקבץ תמונות, חלקן צולמו ע"י המשטרה במהלך אישפוזו של המתלונן בבית החולים (ת/8), חלקן צולמו ע"י מ' והובאו למשטרה (ת/18, נ/5), וחלקן הומצאו בשלב מאוחר הרבה יותר ע"י המתלונן עצמו (ת/21), והוא אף נדרש להעיד מחדש על נסיבות הצילום. בכל התמונות נראה המתלונן כשהוא חבול בעינו ובחלקן נראה פלג גופו העליון ועליו סימנים כחולים, כשהתאריכים הנקובים על התמונות הם בין יומיים ועד כשבועיים לאחר האירוע (להלן: "**התמונות**").

המתלונן העיד על הנסיבות בהן צולמו התמונות, וסיפר כי הוא וקרוביו צילמו אותן בבית החולים במהלך אשפוזו ולאחר מכן בביתו. הסניגור התנגד נחרצות להגשת התמונות וטען כי הן עברו עריכה והדבר ניכר בצבע ובחיתוך התאריך, אך בבדיקת הדיסק עצמו נראות התמונות במלואן ללא כל חיתוך, והגם שניתנה להגנה אפשרות לבדוק את הצילום, לא הוגשה ראייה מפריכה או כזו היכולה לסתור את התמונות.

עדותו של המתלונן והצפיה בדיסק מעלים כי מדובר בתמונות אותנטיות, ואין לי ספק כי הן צולמו בתאריכים הנקובים בהן, והן משקפות את מצבו של המתלונן בעקבות התקיפה.

בתמונות אלה ניתן לראות את הפגיעה שנגרמה למתלונן בפניו, כשעינו כחולה ונפוחה מאד, קיים תפר בגבה וסימנים כחולים נוספים על פניו, ונראה כי מדובר בפציעה לא פשוטה.

26. עם זאת, במהלך שמיעת הראיות התעוררה השאלה מהו טיב הפציעה, והאם היא בגדר "חבלה חמורה", וכן האם הסימנים הכחולים הבולטים הנראים על חזהו וצווארו של המתלונן, מספר ימים לאחר האירוע, הופיעו כתוצאה מהתקיפה.

מזירת האירוע הובהל המתלונן באמבולנס לבית החולים לניאדו בנתניה.

במיון סיפר המתלונן כי הותקף וקיבל מכות בראש, בפנים ובעיטות בבית החזה, כשהוא לא איבד את הכרתו.

המתלונן טופל והחתך שנמצא בגבה נתפר, והוא הועבר להמשך טיפול בבית החולים מאיר בכפר סבא (ת/3).

מהתעודות הרפואיות שהוגשו עולה כי המתלון סבל מ"שברים בדפנות ארובת העין השמאלית עם המוסינוס ושברים בדפנות של מערת הלסת השמאלית. כמו כן שבר בזיגומה השמאלית נתפר חתך בגבה השמאלית". עוד צוין, כי המתלון סבל מ"עם המטומה סגורה לחלוטין, נפיחות רקמה רכה בפנים עם אפיזמה תת עורית. פה ולוע טריזמוס. אף סטיית מחיצה לשמאל" (ת/2, ת/3, ת/5, נ/1 ו-נ/2).

המתלון שוחרר מבית החולים לאחר 3 ימי אשפוז עם המלצה לניתוח השבר, והמשך טיפול ומעקב במרפאה.

27. ד"ר גלית אבן בנדהן, רופאה כירורגית בבית החולים מאיר בכפר סבא חתומה על מכתב השחרור של המתלון, והיא זומנה להעיד על מצבו (ת/1).

הרופאה נחקרה ממושכות על הטיפול שקיבל המתלון בבית החולים, על הפציעות מהן סבל ועל הגדרתן, והסבירה כי הפציעה היתה קשה, והיה חשש לדימום במוח ולכן נאלץ המתלון לעבור בדיקת CT, כשהוא סבל גם מטריזמוס - אי יכולת לפתוח את הפה: **"תפרו לו, כולו היה נפוח, היה עם אנטיביוטיקה... יש לו שברים ותחושה ירודה... שברו לו את הפנים"** (עמוד 37, ראה גם בעמודים 33-31, 45).

כאמור, בחלק מהתמונות ניתן לראות שעל צווארו של המתלון ישנם סימנים כחולים רבים.

ד"ר אבן בנדהן נחקרה גם על כך, ונשאלה האם לתרופות לדילול דם שנוטל המתלון יש השפעה על הופעת הסימנים על גופו, והיא הסבירה כי במקרה זה לכל דימום יש פוטנציאל להפוך למוחש ומשמעותי:

"ש. מקודם ציינת את העובדה שאדם שמקבל מכה, כמו ש' כ', האם יהיה לו דימום פנימי, האם ניתן יהיה לראות את זה, סימנים כחולים על הגוף.

ת. אם אדם לוקח קומדין או אספירין, יהיה לו סימנים כחולים בצורה יותר ניכרת מאדם שלא לוקח.

ש. האם נכון לומר שאדם כזה אם הוא יקבל מכה, אפילו מכה חלשה בגוף יכולים להווצר לו סימנים על הגוף.

ת. כן.

ש. ואם הוא מקבל בעיטות חזקות בגוף.

ת. גם כן, הגיוני שיהיה סימנים כחולים.

ש. בעדות שלו, ש' כ' מוסר שקיבל בעיטות חזקות ומכות בכל גופו, סביר להניח שלאדם זה היו סימנים על כל הגוף.

ת. נראה לי שכן, גם בלי קומדין. עם אספירין וקומדין קל וחומר." (עמוד 44)

הרופאה הוסיפה, כי אילו היו נצפים סימנים כחולים על גופו של המתלון היה ראוי לציין זאת במסמכים

הרפואיים, ובחקירתה החוזרת ציינה ד"ר בנדהן כי ייתכן מצב בו המתלונן קיבל מכה אשר לא באה לידי ביטוי בשטף דם בגוף.

28. המתלונן נחקר על סימני החבורות הנראים על גופו, והסביר כי בשל דמו הדליל הסימנים הכחולים הופיעו רק מספר ימים לאחר האירוע: **"נפגעתי גם מהבעיטות, אבל הכי חזק קיבלתי אגרוף בעין ... הבעיטות שקיבלתי בגוף, מכות יבשות כואבות מאוד, אבל היות והדם שלי דליל, אחרי כמה ימים זה נהיה כחול, רואים את הסימנים. אני צילמתי עם המצלמה שלי, כל פלג הגוף העליון היה עם סימנים"** (עמוד 52).

גם ב'העידה על החבלות מהן סבל המתלונן, ותיארה כי לאחר שחרורו מבית החולים היו על פניו שטפי דם בצבע סגול שהלכו והתפשטו מיום ליום (עמוד 102) והופיעו על החזה של המתלונן רק לאחר מספר ימים (עמוד 104).

ואכן, מעיון בתמונות, הסימנים הכחולים בפלג גופו העליון של המתלונן (להבדיל מאלו שבפניו) נראים בצורה ברורה רק כ- 5 ימים לאחר האירוע (כך על פי התאריכים שבתמונות), כשאינן להם תיעוד במסמכים הרפואיים מאשפוזו בבית החולים. ואולם, הן המתלונן והן ב' העידו כי הסימנים הללו התפשטו לאחר מספר ימים, ואין מחלוקת כי המתלונן מסר על פגיעה ובעיטות בבית החזה, מיד כשהגיע לבית החולים. יש לציין, כי המתלונן העיד כש-20 ימים לאחר התקיפה, הוא נפל במדרגות, שבר שתי צלעות בגבו וספג מכות יבשות בכל הגוף, וההגנה טענה שאין לדעת מהו מקור הסימנים הנראים בתמונות והאם הם קשורים לתקיפה. אלא שלטעמי עדותם של המתלונן ושל ב' על הבעיטות שספג בחזה לכיוון הפנים היו אמינות, הם גם הסבירו כי סימנים אלו נוצרו עם הזמן ובחלוף הימים, והגם שהיתה הזדמנות לשאול את הרופאה לגבי האפשרות של הופעת הסימנים, גם לאחר מספר ימים, הנושא לא בורר כדבעי, ומעדותה עולה כי מכה חזקה תגרום להיווצרות סימנים.

נפילתו של המתלונן, עליה סיפר מיוזמתו, מוסיפה בעיני לאמינותו, שכן הוא ערך את האבחנה בין הפגיעה שנגרמה לו מהנאשמים לבין זו שנגרמה מהנפילה העצמית, ובנסיבות אלו, אני מעדיפה את עדותו וקובעת כי סימני החבלות על צווארו נגרמו כתוצאה מהבעיטות שקיבל מהנאשם.

29. ובאשר לטיב החבלה -

חבלה חמורה מוגדרת בסעיף 34 כ"ד לחוק:

"חבלה העולה כדי חבלה מסוכנת, או הפוגעת או עלולה לפגוע קשות או לתמיד בבריאות הנחבל או בנוחותו, או המגיעה כדי מום קבע או כדי פגיעת קבע או פגיעה קשה באחד האיברים, הקרומים או החושים החיצוניים או הפנימיים" (ההדגשות אינן במקור ג.צ.).

כאמור, המתלונן ספג חבלות ושברים בפניו, הוא נדרש לתפירת החתך מעל הגבה, ובדיקה אם לא נגרם לו דימום מוחי. לטעמי, חבלות אלו עולות כדי פגיעה קשה בבריאותו או בנוחותו, וכאמור, תמונותיו מדברות בעד

עצמן, ולא ניתן להגדיר את החבלות שנגרמו לו אלא כחבלות חמורות.

אומנם ההגנה ניסתה להמעיט מחומרת החבלות, כך שהמתלונן לא נזקק בסופו של דבר לניתוח כפי שהומלץ מלכתחילה, וכי הוא לא פנה לטיפולים מתמשכים אלא פעם או פעמיים בלבד. אלא שכל אלו אינם מפחיתים מעוצמת המכות והחבלות שנגרמו לו, מהשברים שריפויים נדרש, מחוסר היכולת לפתוח את הפה, ויתר הפגיעות שתוארו לעיל.

"מבצע בצוותא"

30. ההגנה טענה בסיכומיה כי בכתב האישום המקורי יוחסה לנאשם עבירה של תקיפה סתם לפי סעיף 379 (בנוסף לעבירת האיום), אך לאחר שהוא זכה להקלה משמעותית בתנאיו המגבילים בשלב הליך המעצר (בעקבות הודייתו של הנאשם 1 במכת האגרוף ובפגיעה בעינו של המתלונן), ומשלא הגיעו הצדדים להסכמות, תוקן כתב האישום על ידי המאשימה, תוך החמרת העבירה המיוחסת לנאשם לחבלה חמורה בצוותא, לפי סעיפים 333 ו-29 לחוק.

אליבא דבא-כוחו של הנאשם, מדובר בפגיעה ממשית בתחושת הצדק, אשר מרעה את מצבו המשפטי של הנאשם באופן שאינו מתקבל על הדעת.

את תיקון כתב האישום ביקשה התביעה ביום 29.9.13, והסנגורים הביעו התנגדות נחרצת, וביקשו ארכה להגשת פסיקה התומכת בטענותיהם. דיון נוסף התקיים בעניין זה לאחר מספר ימים, ובסופו התרתי לתביעה לתקן את כתב האישום, תוך דחיית טענות הסנגורית לפגיעה ממשית בנאשמים, בהתחשב בטענות ההגנה, במיוחד אלו של הנאשם, וכן לאור העובדה שהתיקון התבקש טרם שהחלו להישמע הראיות, ולא היה בו כדי לפגוע בניהול תקין של ההגנה.

(ראה החלטה מיום 8.10.13).

ואוסיף, כי המחוקק איפשר לתקן כתב אישום, להוסיף עליו או לגרוע ממנו, לקולא או לחומרא ובלבד שניתנה לנאשם אפשרות סבירה להתגונן, כאשר המטרה היא הגעה לחקר האמת ועשיית משפט צדק.

31. בסיכומיה ציינה ב"כ המאשימה כי הנאשמים פעלו בקשר הדוק ובסמיכות זמנים, כשהתקיפה הייתה המשך ישיר לאיום המילולי שהשמיע הנאשם 1 כלפי המתלונן, אשר חשד בו כי הזמין את המשטרה ואיים "להראות לו", ועל כן הנאשם הינו מבצע בצוותא עם אחיו עמי.

סעיף 29 (ב) לחוק קובע:

"המשתתפים בביצוע עבירה תוך עשיית מעשים לביצועה, הם מבצעים בצוותא, ואין נפקה מינה אם כל המעשים נעשו ביחד, או אם נעשו מקצתם בידי אחד ומקצתם בידי אחר".

עפ"י הפסיקה מבצע בצוותא הינו אדם הנוטל חלק בביצוע מעשה, שמטרתו הגשמת התכנית הפלילית והוא נמנה על המעגל הפנימי של מבצעה, ותורם את חלקו בהשגת היעד הפלילי.

לעניין הביצוע בצוותא נקבע:

"אין הכרח כי יערך תכנון מוקדם משותף של העבירה לפרטי פרטיה, ואף אין זה נחוץ כי ביצועה בפועל יתאם במדויק את כוונתם המקורית של המשתתפים" (ע"פ 2247/10 ימיני נ' מדינת ישראל, פסקה 22 (2011), ע"פ 3293/09 חיכמת חטיב ואח' נ' מדינת ישראל (2009), ע"פ 2796/95 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נא (3) 388, 1997; ע"פ 6157/03 הוך נ' מדינת ישראל, פסקה 16 (2005)).

כך, לצורך סיווג אדם כמבצע בצוותא של עבירה, הוכר בפסיקה "המבחן המשולב" הבוחן את טיב מעשיו ואת יחסו הנפשי של המבצע לעבירה, כשביחס ליסוד העובדתי נעזר בית המשפט ב'מבחן השליטה הפונקציונלית' על המעשה, ולפיו **"חלקו של המבצע בצוותא צריך להיות חיוני לביצועו של המעשה העברייני"** (דנ"פ 1294/96 משולם נ' מדינת ישראל, פ"ד נב (5) 1 (1998)).

זאת ועוד, בפרשת סובחי (ע"פ 259/97 סובחי נ' מדינת ישראל (1998)) הטעים כב' השופט מ' חשין, כי שותפות לדבר עבירה איננה מוגבלת אך למקרים שבהם נועדו מבצעי העבירה אלה עם אלה קודם לביצועה, אלא שזו יכולה לקום באורח ספונטאני ואפילו בהעדר תכנון מוקדם של השותפים. אלא שאז יש להראות **"כי ההלך הנפשי של המשתתף היה לפעול למטרה אחת עם המבצע העיקרי"**:

"השניים ראו איש את מעשי רעהו: [...] ונתקיים בהם הפסוק (זו הפעם - לרעה): 'איש את רעהו יעזורו ולאחיו יאמר חזק' (ישעיהו מא ב). זה במקל וזה בסכין, השניים בצוותא-חדא חבלו במתלונן עד שכרע והובהל לבית-החולים. השותפות [...] היתה, אמנם, 'שותפות ספונטנית', ואולם גם שותפות ספונטנית שותפות היא, ועושה היא עבריינים למבצעים-בצוותא" (ע"פ 807/99 מדינת ישראל נ' עזיזיאן, פ"ד נג (5) 747 (1999)).

עוד נקבע בפסיקה, כי ביצוע בצוותא במסגרת שותפות ספונטאנית - שבה מיוחסים מעשי השותפים אלה לאלה - יכול לקום גם כאשר מדובר באירוע שבו משתתפים רבים נטלו חלק בפעילות העבריינית במידה משתנה של תרומה פיזית (ע"פ 6202/95 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד מט (5) 685 (1996)).

32. כפי שקבעתי, הוכח כי הנאשם תקף את המתלונן בבעיטות, בסמיכות זמנים ויחד עם אחיו, ואף אם לא הוא זה שנתן את האגרוף והיכה בפניו של המתלונן, אין הדבר גורע ממידת אחריותו לאירוע האלים בכללותו, הכולל גם את פעולותיו של הנאשם 1: **"כזה הוא טיבו של ביצוע בצוותא כמשמעו בסעיף 29(ב) לחוק העונשין: כאשר נאשמים אחדים חוברים יחדיו לשם קידומה של תכלית עבריינית רואים כל אחד מהם כאחראי לביצועה של העבירה המוגמרת, ולא נדרש, לשם גיבוש אחריותו, שישלים בהכרח את כל רכיבי ההתנהגות המקימים את העבירה..."** (ראה לעניין זה: ע"פ 420/12 אלכסנדר סחונציק נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] [ניתן ביום 24.10.12]).

מהעדויות השונות עולה בבירור כי הנאשמים פעלו יחד - גם אם העדים לא שמעו אותם מדברים זה או עם זה או

מתכננים את התקיפה, אך פעולתם המשותפת והבו- זמנית משייכת את שניהם באופן מובהק למעגל הפנימי של ביצוע העבירה, גם אם כל אחד מהם תקף את המתלון בדרך אחרת וגרם נזק נפרד (ראה לעניין זה: ע"פ 872/76 **ישראל נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (ניתן ביום 16.08.1977)).

כך, על פי הודייתו של הנאשם 1 - הוא איים על המתלון מחלון ביתו: **"למה הזמנת משטרה... חכה אני יראה לך... אתה לא תחיה"**, וזמן קצר מאד לאחר מכן הגיח לעברו הנאשם ותקף אותו: **"לא לקח הרבה זמן עמדתי ליד האוטו, אנשים מדברים פתאום אני ראיתי את שמוליק שהוא רץ מבין הבניינים.... שמתי לב כאילו הוא רץ מכוון אלי ולא לאף אחד אחר..."**

המתלון הוסיף והעיד כי מיד הותקף גם על ידי הנאשם 1, והדגיש את סמיכות הזמנים בין התקיפות של השניים: **"... לא עברו שניות, אני בכוון והסתובבתי עברתי את האוטו, אני מסתכל ובשניה אחת הסתובבתי שמאלה, קלטתי אגרוף... מספר שניות לקח ואמרתי אני ראיתי זה עמי..."** (עמוד 51).

כך, ב' העידה כי הנאשמים פעלו ותקפו את המתלון במקביל **"אחד מפה ואחד מפה"**, וכן ציינה כי הפער בין הבעיטות שנתן הנאשם לבין אגרופי אחיו היה של כחמש שניות: **"יצא להם במקביל, אולי הבעיטה הראשונה היתה משמוליק ואולי בבעיטה השניה עמי כבר היה באגרופים"** (עמוד 94-93), והדברים קיבלו ביטוי גם בעדותה של מ' ובעדותו של פרחי הפקח (ראה עמוד 120, 118).

מדובר איפוא בתקיפה שהתרחשה ע"י שני הנאשמים בפער זמנים קצר ביותר, כשהתקיפה של הנאשם התרחשה כהמשך ישיר לאיומיו של עמי על המתלון, ותוך זמן קצר הצטרף עמי אל הנאשם, והשניים תקפו את המתלון במקביל. אין עדות כי קדם לאירוע תכנון מוקדם או כי התקיימה תקשורת מילולית כלשהי בין הנאשמים במהלך האירוע, עם זאת התרשמתי כי השניים פעלו תוך שיתוף פעולה מלא במטרה לפגוע במתלון, ושניהם הסתלקו מהמקום לאחר שזה התמוטט ונפל, וההיגיון והסבירות מובילים למסקנה כי כוונתם היתה "לסגור חשבון" עם המתלון.

לטעמי, בנסיבות שהוכחו מדובר בשניים שפעלו יחד להשגת אותה מטרה, ושניהם יחדיו תקפו את המתלון וגרמו לחבלותיו.

33. סיכומי של דבר ולאור כל האמור לעיל, אני קובעת כי הנאשם תקף את המתלון בצוותא - יחד עם הנאשם 1 - וגרם לו חבלה חמורה.

אירוע האיומים הראשון

34. ב' העידה כי לאחר שהנאשמים תקפו את המתלון ולאחר שביקשה כי יחדלו ממעשיהם איים עליה הנאשם: **"ש' התעלף ישר והתחיל לצאת ממנו המון דם, עמד אמבולנס בקצה הרחוב וצעקתי שיקראו לחובשים, אני תפסתי את שמוליק ואמרתי לו שזה בן אדם אחרי התקף לב, תניחו לו, ואז הוא אמר לי אם לא תקחי אותו אני הורג אותו"**. בהמשך חזרה על דברי האיום וסיפרה כי

הנאשם אחז בכתפיה, ניער אותה ואיים עליה באלו המילים: **"אם לא תקחי אותו יבת זונה, אני יהרוג אותו"**. בחקירתה הנגדית ציינה העדה בבטחון מלא כי הנאשם הוא זה שאיים עליה: **"זה היה שמוליק, אני בטוחה שזה הוא"** (עמודים 81-82, 87-88 ו-101).

3 ימים לאחר האירוע, בעימות שנערך בין המתלונן לנאשם, הטיח המתלונן כחלק מסיפור מפורט של האירוע גם את דברי האיום על ב' (ואף מדגים את תפיסתה -ת/17), הגם שהוא לא העיד ולא נחקר על כך בבית המשפט.

35. בחקירותיו במשטרה (ת/14-ת/15), הכחיש הנאשם את האיום על ב', טען כי הוא לא מכיר מישהי בשם ב' כ': **"אני לא מכיר אנשים בשמות. בפנים אני מכיר"** וביקש לערוך עימה עימות בנושא.

בעדותו בבית המשפט הכחיש הנאשם את האיום **"לא היה דבר כזה"** (עמוד 233). לדבריו, הוא לא איים על ב' ולא הבחין בנוכחותה במקום השריפה, ובדרכו המתחמקת השיב: **"אני עצמי לא מבין אותה, היא אומרת כל מיני דברים, משנה את הגרסאות שלה, ואני לא יודע אם אימתי עליה או תפסתי אותה"** (עמוד 233).

כשאני משווה בין הגרסאות, בין זו של ב' שהיא חד משמעית וחוזרת על דברי האיום בצורה מבוססת כשדבריה נתמכים גם באלו של המתלונן ימים ספורים לאחר האירוע, אני מעדיפה זאת על פני גרסתו המתחמקת והבלתי סבירה של הנאשם, וקובעת כי הוא אמר את דברי האיום הללו סמוך לאחר התקיפה.

אירוע האיומים השני

36. המתלונן העיד בבית המשפט בנוגע לעימות בינו לבין הנאשם: **"תוך כדי עימות, כל אחד שלא מבין עברית היה מבין את הכוונות ואת ההרגשה, בן אדם נורמלי לא היה נשאר לשבת בכסא במקומי ... פתאום שמואל קם ואמר מה הוא רוצה לקבור אותי עמוק, אז אני אקבור אותו ויש בטון ... הוא איים שיקבור אותי"**. לדבריו, לאחר מכן, פחד להמשיך בעימות עימו (עמוד 56).

צפיה בדיסק מלמדת כי העימות התנהל בצורה תוקפנית, מצד שני הצדדים. החוקר התקשר לעצור את שטף דיבורו של המתלונן ולרשום את כל הפרטים שצוין, וביקש ממנו פעם אחר פעם לחזור על הדברים, וניכר כי המתלונן היה נסער מאד. אף החוקר העיד על האווירה הקשה: **"זה היה עימות טעון ולא התנהל באווירה נינוחה. עיינתי באחת ההודעות, תוך כדי החקירה היה ניסיון "להדליק" אותי, העלבות, הדבר בא לידי ביטוי בהודעות, למשל בוא תרביץ לי, אני מתכוון לשמואל בביליאן"** (עמוד 132), ועל כך שהוא נאלץ לקטוע את העימות באמצע משום שחשש לשלומו של המתלונן:

"ש. מה קרה שם שבכלל עורר בך את החשש שתהיה תקיפה מצד שמואל."

ת. עלו איומים, אני אגמור אותך, לא זוכר בדיוק, היו דיבורים בעלי אופי מאיים ומצאתי לנכון להוציא ולהרחיק את המתלונן משם, נדמה לי שגם בקשתי מאחד הבלשים שיהיה נוכח במקום" (עמוד 133).

37. בחקירתו במשטרה (ת/14), הכחיש הנאשם כי איים על המתלון במהלך העימות. בחקירתו הנגדית בבית המשפט ציין כי במהלך העימות הוא עצמו חש מאוים, נמנעה ממנו האפשרות לאכול ולשתות וייתכן וחווה התקף אפילפטי משום שלא נטל את הכדורים אותם הוא צורך באופן קבוע, ולכן לא היה מודע למעשיו: "אני ראיתי את העימות, ממש כאילו זה לא אני"...

"ראיתי שאני דופק לעצמי כל מיני סטירות על הפנים ומשתולל אני חושב שזה סוג של תופעות לוואי של הכדורים, זה לא קרה לי אף פעם, אין לי לכך הסבר. דיברתי שם שטויות. אין לי הסבר אחר לזה"

...

"ש. אם היית בהתקף האם במצב כזה אתה יכול להיות שאימת על המתלון?"

ת. אני לא יודע. כשמונעים ממני כדורים אני לא יודע מה קורה. אני צריך להיות מאוזן בכדורים" (עמודים 234-235).

אלא שמצפיה בעימות ניתן לראות את הדינמיקה המתרחשת בין הצדדים, בשעה שהנאשם מקשיב לדברי המתלון והאשמותיו ומשיב בצורה עניינית, תשובותיו סדורות וממוקדות, והוא אינו נראה כמי שאינו מבין היכן הוא נמצא או מה קורה סביבו. גם התפרצותו של הנאשם נראית מכוונת על מנת להפחיד את המתלון, והנאשם נראה כמי שמכה את עצמו ומסוגל לחזור על אותה התפרצות גם בחקירה (ת/14), ולטעמי העובדה ששב להתנהג באופן נורמלי לאחר שהמתלון יצא מהחדר, ואף דיבר בצורה רגילה ושוטפת, תומכת בהתרשמות זו.

ואוסיף, כי מספר דקות לפני התפרצותו של הנאשם הוא פנה אל המתלון בדברים, וזה התקומם וצעק לחוקר: "הוא מאיים עליי" ותוך כדי כך פנה אל הנאשם ושאל האם בכוונתו לקבור אותו מתחת לבטון?, ובהמשך לאחר שהחוקר הרגיע את הצדדים, ביקש הנאשם ביישוב הדעת להוסיף דבר מה, והוא נשמע אומר את מילות האיום: "אם הוא רוצה לקבור אותי אני אקבור אותו", ואז הוא מפסיק לשתף פעולה ומתחיל להכות את עצמו, והעימות מגיע לסופו.

38. יצוין, כי בסיום החקירה הנגדית ההגנה הגישה אסופת מסמכים הנוגעים למצבו הבריאותי של הנאשם ולתרופות שהוא נוטל (נ/6), ואלו התקבלו כמסמכים השייכים לנאשם, אך לא כראיה לאמיתות תוכנם. עם זאת עיינתי בהם, וניתן ללמוד כי מצבו של הנאשם מאוזן ומאז שנת 2006 לא חווה שום התקף.

זאת ועוד, הנאשם העיד על מצבו הבריאותי והשלכותיו רק בשלב חקירתו הנגדית, על אף שעמדה בפניו ההזדמנות לעשות כן בשלב החקירה הראשית, והוא לא נתן שום הסבר משכנע להתנהלות זו.

ועוד אוסיף, כי החוקר דרור אברהם נחקר ממושכות, ולמרות זאת לא נשאלה ולו שאלה אחת לגבי מצבו הבריאותי של הנאשם, הטיפול הרפואי הנדרש בעת החקירות והעימות, ויש לתמוה על כך בשעה שזוהי הגנתו העיקרית של הנאשם אל מול המילים המפורשות המצולמות ומוקלטות.

חקירת המשטרה, מחדלים והגנה מן הצדק

39. הסנגור טען בסיכומיו כי המשטרה פעלה באופן מגמתי על מנת להפליל את הנאשם, תוך ביצוע פעולות ומחדלים שיובילו לתוצאה זו, ותוך שלא ניתנה לו זכות היועצות עם עורך דינו, ועל כן יש לפסול את דרכי החקירה הללו ולקבוע כי מדובר בהתנהגות בלתי נסבלת של הרשות החוקרת, שפגעה באופן מהותי בתחושת הצדק, בהגנתו ובזכויותיו של הנאשם, ויש להחיל עליו את כללי "ההגנה מן הצדק".

ב"כ המאשימה הסבירה כי פעולות החקירה הרבות בתיק בוצעו תחת לחץ זמנים צפוף, שעה שהנאשמים היו במעצר ומשך הזמן שנקצב לחקירה היה מוגבל, אם כי אף היא הסכימה שפעולות מסוימות היו יכולות להתבצע אחרת ובצורה טובה יותר, אולם בסיכומו של דבר ולמרות מחדלים מסוימים, לא נפגעה זכותו של הנאשם להתגונן כהלכה.

ואכן, ניתן היה להתרשם כי החקירה בחלקה לא התנהלה כהלכתה, כי אירעו מחדלים שונים אשר לא היו צריכים להתרחש, וכי פעולות שהיו אמורות להתבצע לא בוצעו;

כך באשר לחקירתו של פרחי הפקח, אשר העיד כי אינו מכיר את הנאשם וכשמסר את עדותו במשטרה הציג בפניו החוקר את תמונתו של הנאשם ואת פרטיו האישיים, וכך זיהה אותו.

לדרך זיהוי זו כבר התייחסתי לעיל, ולטעמי ראוי היה להניח בפני בית המשפט את החקירה המוקלטת עצמה, על מנת להתרשם אם אומנם מדובר בכשל חקירתי בלתי סביר, או בעד המזהה את הנאשם מיוזמתו.

עם זאת, קיים זיהוי מפורש וממשי של יתר העדים - המתלונן, ב' ומ', והגם שהפקח יכול היה להוסיף על עדויותיהם, הרי שהוא לא סתר אותן ולא הרחיק את הנאשם מזירת האירוע.

כך, לא נעשה חיפוש ממשי וממוקד אחר עדים נוספים שהיו במקום.

אין חולק שבמקום האירוע התקבצו תושבים רבים וחלקם ראו את המעשה, אולם הם חששו ונמנעו מלשתף פעולה או למסור עדות במשטרה, כפי שהעידו המתלונן, פרחי, ב' ומ'.

החוקר דרור העיד על הפעולות שנעשו כדי לאתר את העדים הנוספים, כדוגמת פניה לקב"ט עיריית כפר יונה ולמודיעה מיטל יצחקי - שסירבה לשתף פעולה, אלא שלטעמי חובתה של המשטרה להביא לגילוי חקר האמת, ולצורך כך עליה להשקיע מאמץ ומשאבים, ובין היתר לאתר עדים לאירוע אותו היא חוקרת, ודומה כי במקרה זה גם אם בוצעו פעולות מסוימות, הן לא היו נמרצות דיין ולא בוצעו עד תום (ת/20 עמודים 134, 137-138, 139).

עם זאת אציין, כי מטעמו של הנאשם לא זומנו כלל עדים, ואף בשמות שנמסרו במהלך עדותה של ב' לא נעשה שימוש לצרכי ההגנה, והדבר מקהה מעוקצה של טענה זו.

כך, באשר לחומרי החקירה שהובאו למשטרה, כגון התמונות שצולמו ע"י מ' ולא היו בתיק החקירה ולא

נבדקו די הצורך, וכך בכל הקשור לפעולות שונות שבוצעו, אולם לא נרשמו לגביהם מזכרים על מנת לתעד את אותה פעולה.

החוקר דרור הסביר את פעולותיו, ואת הטעות שנעשתה באי הכנסת התייעוד לתיק החקירה, אלא שבמקרה זה לא מצאתי כי מדובר במחדל שיש בו כדי להשפיע על הגנת הנאשם, שכן התמונות הוצגו ומ' נחקרה על הדרך בה צולמו ועל מה שנראה בהן, ולא נמצא כי היתה שם ראיה שיכולה להשפיע על הגנת הנאשם והדבר אף לא נטען ע"י הסנגור (נ/5, ת/18 ועמודים 137, 169, 174).

כך באשר לזכות ההיוועצות, שלטענת הסנגור נשללה מהנאשם.

אלא שבכל החקירות הודעה לנאשם האפשרות לשמור על זכות השתיקה, כמו גם זכותו להיוועץ בעורך דין, והוא הסכים להתחיל בחקירה ללא ייעוץ כזה, ורק תוך כדי החקירה ביקש להיפגש עם סנגור, והחוקרת לא עצרה בשלב זה. יש לזכור כי הנאשם שיתף פעולה באופן מוגבל, הוא לא לקח אחריות ולא הודה במעשים, חלק מהחקירות נעשו לאחר שמעצרו הוארך והוא כבר נפגש עם סנגורו, הנאשם סירב לחתום על ההודעות שנגבו ממנו והרחיק עצמו מאירוע התקיפה, כך שלא מצאתי כי נשללה ממנו הזכות לייעוץ, ובוודאי לא הולך הדבר לפגיעה ממשית בהגנתו.

40. למרות האמור, ואפילו בהנחה שמדובר במחדלי חקירה, יש לבחון האם כשלים אלו אכן מקימים לנאשם הגנה מן הצדק כפי שטען, ולטעמי התשובה לכך היא שלילית.

הלכה היא כי משקיימת תשתית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו של הנאשם, הרי אין בקיומם של מחדלי חקירה כשלעצמם להביא לזיכוי.

על בית המשפט לבחון האם אותם מחדלים שנמצאו פגעו ביכולתו של הנאשם להתמודד עם חומר הראיות כנגדו, עד כדי קיומו של חשש ממשי לפגיעה בזכותו להליך הוגן. יש לערוך שקלול של כל המחדלים אל מול הראיות שהוצגו, ולהגיע למסקנה האם אומנם נפגעה הגנתו בצורה המהותית לה טען.

במקרה זה משבחר הנאשם לטעון כי הוא לא לקח כל חלק בתקיפה, וכי המתלונן וקרובותיו העלילו עליו עלילת שווא, ומשניתנה לו ההזדמנות לחקור אותם חקירת שתי וערב, חקירה קשה ומתישה שהתארכה מאד, ובשעה שגירסתם נמצאה מהימנה, הרי שאין במחדלי החקירה הקשורים ברישום מזכרים ובפעולות הנוספות שלא בוצעו כדי לשנות תוצאה זו.

ואוסיף, כי חובתה של התביעה היא להרים את נטל השכנוע המוטל עליה ולהוכיח את אשמתו של הנאשם מעבר לספק סביר, אך לא ניתן לדרוש ממנה להביא את כל הראיות האפשריות, ולטעמי בבחינת כל הנסיבות היא עמדה בנטל זה.

(ראה ע"פ 4606/12 ולדימיר זכרוב נ' מדינת ישראל; ע"פ 3947/12 סלאח נ' מדינת ישראל; וע"פ 5633/12 און ניימן נ' מדינת ישראל (פיסקה 48)).

משנמצא כי אין במחדלי התביעה כדי לפגוע בהגנת הנאשם או בתשתית הראייתית שהוצגה כנגדו, ברור שאין בכל אלו כדי לבסס טענה של הגנה מן הצדק אשר תוביל לביטול מוחלט של כתב האישום כנגדו.

סוף דבר

41. לאור כל האמור לעיל, הוכח כי הנאשם תקף את המתלון בצוותא עם הנאשם 1 וגרם לו לחבלה חמורה. כמו כן הוכח, כי הנאשם איים על ב' במהלך אירוע התקיפה ועל המתלון במהלך העימות עימו, ואני מרשיעה את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתן בנוכחות עו"ד ניסנוב, עו"ד ליפשיץ והנאשם

ביום 14.10.15.

עקב תקלת מערכת נחתם היום.

ניתנה היום, ב' חשוון תשע"ו, 15 אוקטובר 2015, במעמד הצדדים